

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/17/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200768
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200768.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: VT-KANAL s.r.o., so sídlom Juh 1063/24, Vranov nad Topľou, IČO: 46 515 283, zastúpeného JUDr. Igorom Lakatošom, advokátom so sídlom M. R. Štefánika 873/204, Vranov nad Topľou, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3188 O-141/2015 z 28. mája 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/27/2015-42 z 20. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/27/2015-42 z 20. novembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3188 O-141/2015 z 28. mája 2015, ako aj rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice č. 314/14/O z 5. februára 2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu iných trov konania 140,- € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 444,66 € na účet advokáta žalobcu JUDr. Igora Lakatoša do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 2S/27/2015-42 z 20. novembra 2015 podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. OPS/BEZ/2015/3188 O-141/2015 z 28. mája 2015, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice č. 314/14/O z 5. februára 2015, ktorým podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1. zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. <.. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) uložil žalobcovi pokutu 5 000,- € za porušenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní“), keď žalobca dňa 23. septembra 2014 o

11:30 hodine využíval na pracovisku v Strážskom na ulici Pod hradom závislú prácu fyzických osôb - B. B., A. K. a O. E., pričom s nimi nemal založený pracovnoprávny vzťah podľa zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“).

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z obsahu zápisníc o podaní informácie z 23. septembra 2014 vyplýva, že B. B., A. K. a O. E. zhodne inšpektorom práce uviedli, že na prácu (oprava kanalizácie), ktorú vykonávajú na pracovisku v Strážskom na ulici Pod hradom, nemajú so žalobcom založený žiadny pracovnoprávny vzťah. Podľa ich vyjadrení sa na oprave kanalizácie a na odmene za túto prácu dohodli len ústne s konateľom žalobcu A. C. a za účelom vykonania tejto práce sa na uvedenom pracovisku nachádzajú od 09:00 hodiny. O. E. sa vyjadril, že pre žalobcu pracuje od 16. septembra 2014, pričom s ním nemá založený pracovnoprávny vzťah a s konateľom žalobcu A. C. si dohol odmenu za prácu v sume

20,- € na deň. Krajský súd poukázal na to, že uvedené informácie boli B. B., A. K. a O. E. poskytnuté inšpektorom práce bez akéhokoľvek zásahu zo strany žalobcu alebo zo strany samotných inšpektorov práce, pričom otázky boli uvedeným osobám zo strany pracovníkov inšpektorátu práce kladené priamo, jasne a zrozumiteľne. Krajský súd ďalej uviedol, že uvedené zistenia boli presne špecifikované v protokole o výsledku inšpekcie práce zo 6. októbra 2014 v znení dodatku č. 1 z 24. októbra 2014 a k týmto mal možnosť vyjadriť sa konateľ žalobcu A. C..

Podľa krajského súdu zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že medzi žalobcom a osobami, ktoré na pracovisku v Strážskom na ulici Pod hradom dňa 23. septembra 2014 vykonávali závislú prácu, neexistoval pracovnoprávny vzťah, teda že uvedené osoby nemali so žalobcom uzavretú pracovnú zmluvu ani niektorú z dohôd o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce. Krajský súd poukázal aj na to, že neboli podpísané ani žiadne zmluvy resp. dohody, na základe ktorých by uvedené osoby vykonávali prácu v prospech tretej osoby, ktorou mal byť B. B.. Následné dodatočné vyjadrenia resp. čestné vyhlásenia B. B., A. K. a O. E., že títo pracovali pre B. B., nemajú podľa krajského súdu vzhľadom na ich prvotné vyjadrenia do zápisnice o podaní informácie z 23. septembra 2014 žiadnu váhu a tieto podľa krajského súdu správne prvostupňový správny orgán v úvahu nevzal a vyhodnotil ich ako účelovú obranu žalobcu s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za svoje protiprávne konanie.

K námietke žalobcu, že z jeho strany nedošlo k porušeniu zákazu nelegálneho zamestnávania, keď uvedené osoby pracovali pre B. B., krajský súd uviedol, že tieto skutočnosti nevyplývajú z obsahu administratívneho spisu, hlavne z prvotných vyjadrení B. B., A. K. a O. E..

Čo sa týka námietky žalobcu, že zistenie skutkového stavu nevychádza z obsahu administratívneho spisu resp. je v rozpore s obsahom administratívneho spisu, krajský súd skonštatoval, že obsah administratívneho spisu je totožný so závermi, na ktoré poukázal vo svojom rozhodnutí prvostupňový správny orgán a následne sa s týmito skutočnosťami stotožnil aj žalovaný. Krajský súd mal za to, že prvostupňový správny orgán pred vydaním rozhodnutia vyhodnotil všetky dôkazy, ktoré boli vykonané v rámci inšpekcie práce inšpektorom práce a následne posúdil aj všetky písomné vyjadrenia žalobcu, B. B., ako aj následné čestné vyhlásenia B. B., A. K. a O. E. z 24. novembra 2014. Podľa názoru krajského súdu by bolo opätovné vypočutie uvedených osôb zbytočné, pretože už len s poukazom na obsah ich čestných vyhlásení z 24. novembra 2014 je zrejmé, že tieto sú v príkrom rozpore s tým, čo uviedli inšpektorom práce do zápisnice o podaní informácie dňa 23. septembra 2014. Prvotné vyjadrenia B. B., A. K. a O. E. majú podľa krajského súdu najvyššiu výpovednú hodnotu z dôvodu, že tieto osoby neboli pri podaní informácie dňa 23. septembra 2014 nikým a ničím ovplyvňované. Na základe uvedeného krajský súd skonštatoval, že skutkový stav bol vo veci zistený dostatočne a tento bol správnymi orgánmi vyhodnotený po právnej stránke správne a zákonne a preskúmané rozhodnutia sú zrozumiteľne vecne a právne odôvodnené.

V súvislosti s uloženou pokutou krajský súd uviedol, že z § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1. zákona o inšpekcii práce jednoznačne vyplýva, že pokuta vo výške 5 000,- € je stanovená fixne a túto nemožno znížiť, ani ju iným spôsobom regulovať. Prvostupňový správny orgán sa podľa krajského súdu riadil pri uložení

pokuty ustanovením § 19 ods. 6 zákona o inšpekcii práce, keď zohľadnil jej preventívne pôsobenie a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré sú uvedené pod písm. a/ až e/ citovaného ustanovenia zákona.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie žalobca, namietajúc, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP] a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP].

Žalobca v odvolaní namietal, že správne orgány nezistili úplne a presne skutkový stav veci, keď v správnom konaní nevyočuli ním navrhnutých svedkov B. B., A. K., O. E. a B. B.. Žalobca má za to, že uvedený postup správnych orgánov, keď účelovo odignorovali informácie, ktoré by mohli zmeniť význam dovtedy zadovážených podkladov k vydaniu rozhodnutia, je v príkrom rozpore so správnym poriadkom. Podľa žalobcu sú preskúmané rozhodnutia jednostranné a arbitrárne, keď správne orgány oboch stupňov odmietli vykonať dôkazy, ktoré svedčia v prospech žalobcu.

Krajský súd podľa žalobcu nesprávne právne vyhodnotil, že zistenie skutkového stavu vo veci je úplne a že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa nie je v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Žalobca poukázal na to, že v tomto prípade nebol dôležitý formálny súlad, t.j. porovnanie a zistenie, či sú v administratívnom spise dôkazy, o ktoré sa napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov opierajú, ale dôležité bolo posúdiť, či žalobcom navrhnuté a v správnom konaní nevykonané dôkazy by mohli zmeniť relevantnosť doterajších skutkových zistení.

Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca si zároveň uplatnil právo na náhradu trov prvostupňového a aj odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom.

Žalovaný má za to, že jeho rozhodnutie, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Podľa žalovaného boli v preskúmanej veci zo strany správnych orgánov dôsledne vyhodnotené všetky skutočnosti zistené počas výkonu inšpekcie práce a zároveň sa žalovaný a prvostupňový správny orgán vysporiadali aj s argumentáciou žalobcu obsiahnutou či už vo vyjadrení k začatiu správneho konania alebo v odvolaní proti rozhodnutiu o uložení pokuty.

Odvolacie námietky žalobcu podľa žalovaného korešpondujú so žalobnými dôvodmi, s ktorými sa žalovaný podrobne vysporiadal vo svojom vyjadrení k žalobe. Žalobca neuviedol podľa žalovaného v odvolacom konaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť závery inšpekčných orgánov, s ktorými sa stotožnil aj vo veci konajúci krajský súd.

Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonosti rozhodnutia č. OPS/BEZ/2015/3188 O-141/2015 z 28. mája 2015, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice č. 314/14/O z 5. februára 2015, ktorým podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce uložil žalobcovi pokutu 5 000,- € za porušenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, keď žalobca dňa 23. septembra 2014 o 11:30 hodine využíval na pracovisku v Strážskom na ulici Pod hradom závislú prácu fyzických osôb - B. B., A. K. a O. E., pričom s nimi nemal založený pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce.

Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní Nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu fyzickej osoby a nemá s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecský pomer podľa osobitného predpisu,

Podľa § 3 ods. 2 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3 <.. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3 <..

Podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1. zákona o inšpekcii práce inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2 000,- € do 200 000,- €, a ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5 000,- €.

Podľa § 21 ods. 3 veta prvá zákona o inšpekcii práce na konanie podľa § 4 písm. e/ <., § 6 ods. 1 písm. b/ <., d/ a e/ <., § 7 ods. 3 písm. písm. d/, e/, i/ a s/ <., ods. 8 písm. b/ <.a ods. 9 <., § 12 ods. 2 písm. d/ až f/ <., § 19 a 20 <. sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom

konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 a ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 34 ods. 1 až ods. 5 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. V preskúmvanej veci považoval odvolací súd za podstatné vyriešenie otázky, či v správne m konaní vykonané dôkazy robia možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

Z obsahu opravných prostriedkov podaných žalobcom, či už z odvolania proti rozhodnutiu správne ho orgánu prvého stupňa, z obsahu žalobných námietok alebo z podaného odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento opakovane namietal, že správne orgány oboch stupňov nevykonali v správne m konaní ním navrhnuté dôkazy - výsluchy svedkov B. B., A. K., O. E. a B. B., z ktorého dôvodu je podľa žalobcu zistenie skutkového stavu veci nedostačujúce na jej právne posúdenie.

Odvolací súd poukazuje na to, že správny orgán v konaní o uložení pokuty podľa § 19 zákona o inšpekcii práce, keďže postupuje v zmysle správne ho poriadku (§ 21 ods. 3 veta prvá zákona o inšpekcii), je povinný rešpektovať jeho základné zásady, ku ktorým nepochybne patrí aj zásada materiálnej pravdy, teda presné a úplné zistenie skutkového stavu veci. Táto zásada je obsiahnutá nielen v § 3 ods. 5 správne ho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1 a § 46 správne ho poriadku).

V zmysle § 33 ods. 1 správne ho poriadku má účastník konania právo navrhovať dôkazy. Z § 3 ods. 2 správne ho poriadku naproti tomu vyplýva správne mu orgánu povinnosť postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne

obhajovať. Z § 3 ods. 5 a z § 32 ods. 1 správneho poriadku vyplýva správnejmu orgánu povinnosť pred vydaním rozhodnutia presne a úplne zistiť skutočný stav vecí. V zmysle § 46 správneho poriadku musí rozhodnutie správneho orgánu vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí.

V danej dôkaznej situácii, keď tvrdenia žalobcu a čestné vyhlásenia B. B., A. K., O. E. a B. B. sa v závažných a podstatných okolnostiach líšia od prvotných vyjadrení B. B., A. K. a O. E., podaných inšpektorom práce pri výkone inšpekcie práce dňa 23. septembra 2014, ktorými vyjadreniami správny orgán prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie, sa javí nedostatočný postup žalovaného, ktorý sa napriek uvedenému nesnažil tieto rozpory v napadnutom rozhodnutí odstrániť. Vzhľadom k okolnostiam prípadu sa ako správny a primeraný prostriedok javí skonfrontovanie žalobcu a vyššie uvedených osôb. Až vyhodnotenie takto vykonaného dokazovania by nepochybne naplnilo zákonnú požiadavku povinnosti správneho orgánu vykonať dôkazy tak, aby sa na ich základe správnu úvahou, pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona, mohlo, pri dodržaní logických záverov, dospieť k rozhodnutiu, ktoré bude dostatočne presvedčivo odôvodnené. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že význam konfrontácie nespočíva len v odstránení rozporov medzi výpoveďami, ale aj v možnosti získať týmto postupom nové informácie, pramene dôkazov a dôkazy samé, ktoré môžu byť spôsobilé privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie.

Odvolací súd v danej veci zastáva názor, že z doposiaľ zadovážených skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, nie je možné ustáliť záver, že žalobca sa dopustil nelegálneho zamestnávania fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dôvody v zmysle § 250ja ods. 3 OSP zmenil rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/27/2015-42 z 20. novembra 2015 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3188

O-141/2015 z 28. mája 2015, ako aj rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice č. 314/14/O z 5. februára 2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP ako aj § 151 ods. 1 OSP v spojení s 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi priznal ich náhradu, pretože bol v konaní úspešný. Súd priznal žalobcovi proti žalovanému náhradu iných trov konania 140,- € (2 x 70,- €), titulom žalobcom zaplateného súdneho poplatku za žalobu a za odvolanie. Podľa § 11 ods. 4 veta prvá a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb súd priznal žalobcovi proti žalovanému odmenu za tri úkony právnej služby po 139,83 € (1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 27.07.2015, 2. písomné podanie žaloby z 27.07.2015 na súd, písomné podanie odvolania vo veci samej z 28.12.2015 na súd) plus 3 x režijný paušál 8,39 €, čo je 444,66 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.